

HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

NICOLE
LOCKEOVÁ

Rytířská čest

NICOLE LOCKEOVÁ

RYTÍŘSKÁ ČEST

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

na červenec jsem pro Vás připravil dva příběhy, které sice od sebe dělí dlouhých pět set šedesát let, ale přesto mají mnoho společného. Muži, kteří museli odejít do války, a jejich snoubenky o nich neměly žádné zprávy, se po dlouhých letech vracejí zpátky domů... A že to nebude zrovna snadný návrat, to Vám jistě nemusím říkat.

S knížkou od Nicole Lockeové se v Historické romanci setkáváte poprvé. Nicole našla zálibení v historikách z dávného Skotska už v dětství, kdy začala číst babiččiny knihy ukryté ve skříni. Rytíři, šlechtici a mladé dívky z klanů, hrady a příroda Skotska jí učarovali, a tak se v dospělosti rozhodla vymýšlet si vlastní příběhy. A jeden z nich – Rytířskou čest – si můžete přečíst i Vy. Lordův návrat od Vám již velmi dobře známé spisovatelky Bronwyn Scottové je závěrečným dílem z minisérie Spříznění před oltářem.

Jsem přesvědčen, že si obě romance oblíbíte a že Vám alespoň trochu zpříjemní letní večery.

S láskou

Váš Harlequin

Nicole Lockeová

RYTÍŘSKÁ ČEST

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reclaimed by the Knight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Nicole Locke
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5787-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5788-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5789-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Září, roku 1295

Dítě v břiše Matildu koplo a ona zalapala po dechu.
„Co se děje?“

Podívala se na Bess, která stále ještě paběrkovala na poli a hledala každičké zrníčko, na které se mohlo při nedávné sklizni zapomenout. Jídlem v posledních létech šetřit nemuseli, ale i tak byla Matilda pokaždé spokojená, když byl její vak plný. Jako kdyby byla na honbě za pokladem a mohla teď nakrmit svou rodinu a přátele.

„Už mě zase kopl.“

„Dnes je to holčička?“

Matilda pomyslela na ostrou bolest, kterou cítila, když dnes ráno nekonečně dlouho vstávala z postele, na to, jak se v ní dítě neustále vrtělo, že se jí během snídaně jen stěží podařilo sníst kousek chleba...

„O tom není pochyb. Je to holčička.“ S námahou se zvedla a přitiskla si ruku na kříž.

Nebylo to poprvé, co dnes dostala ránu do břicha, a věděla, že to není ani naposledy. Paběrkování ji nutilo zůstat ve stejné pozici a dítě v ní se dožadovalo toho, aby se protáhla. Že se tomu poslednímu kopnutí podvolila, to byl kompromis, který udělala s radostí, přestože úleva neměla trvat dlouho.

Bylo třeba udělat více práce a pole byla plná rodin, které plnily své pytle. Nedaleko od Matildy a Bess se k zemi shýbala Agnes, jediná dcera místního ševce. Na rozdíl od ostatních dětí však posbíraná stébla pšenice rovnala k sobě jako domy. Matildě blesklo hlavou, který z Agnesiných bratrů zničí její výtvoř jako první.

Bess se narovnal a protáhla se. „Jestli je na tom tvém uvažování něco pravdy, bude to holčička.“

„Podle tebe je ta moje jistota směšná?“

„Já na rozdíl od tebe naslouchám naší léčitelce Rohesii, která trvá na tom, že na to, aby to byla holčička, máš to dítě v břiše až příliš nízko. Nemluvě o tom, že jediným důvodem, proč jsi o tom tak přesvědčená, je tvoje vlastní minulost a to, jaký byl Roger –“ Bess si rukou rychle zakryla ústa.

„Tím se netrap,“ uklidnila ji Matilda.

Bess většinou dokázala rozesmutnit jen jediná věc – když si myslela, že někomu jinému ublížila. A Matilda se cítila ublíženě a trpěla, to ano, ale ne protože se její přítelkyně zmínila o jejím manželovi. Trpěla proto, že byl pryč.

„Promiň mi to.“ Bess si přitiskla ruce na tváře.

„Pořád na to zapomínám.“

Matilda se dívala na její zděšený výraz a cítila, jak se v ní znovu začínají bouřit její vlastní emoce. Dobře je znala. Ten smutek, kterému se neodvažovala dát volný průchod.

„Není tu co promíjet,“ řekla. „Vždyť to nejsou ani dva měsíce.“

Mnohem víc ji bolelo, když se o Rogerovi nikdo nezmiňoval vůbec. Ten muž, její kamarád z dětství a její manžel, si zasloužil, aby se na něj vzpomínalo.

Rozhodně si zasloužil něco lepšího než mít za manželku ji. Na to však teď myslet nechtěla.

Bess zavrtěla hlavou. „Jen jsem to zhoršila,“ vydechla zdrceně.

Jen nakrátko. Předat dceři klidnou povahu jejího otce bylo to nejmenší, co mohla Matilda udělat. Proto byla pevně rozhodnutá, že její dítě nepozná žádný zármutek, a to včetně toho své matky.

Ztěžka polkla. „Jako obvykle,“ prohlásila. „Teď už musím jen počkat, až řekneš něco, co mi ublíží *doopravdy*.“

Bess se ušklíbla. „Jen mi dej chvilku.“

Matilda ji vzala za ruku. „Těší mě, že jsi zapomněla, že zemřel. To ho udrží v paměti, až se dítě narodí.“

Bessiny oči zvlídněly, když se podívala na Matildino velké břicho. „Cokoli si přeješ.“

„Dobře. Protože i když se snažím být klidná, obávám se, že to maličké potřebuje klidu a pohody mnohem víc.“

Roger, Matildin nejlepší přítel a její manžel, byl jejím přesným opakem. Zatímco ona v mládí vždycy riskovala a vyváděla různé vylomeniny, Roger byl vstřícný a starostlivý. Vždy usměvavý a laskavý, byl naprostým opakem toho, jaká byla ona. Matilda však chtěla ve svém životě jeho klid a on... on chtěl *ji*.

Hlavou jí blesklo, že každou chvíli začne plakat. A její přítelkyně si pak bude myslet, že ji opravdu ranila.

Párkrát zamrkala, aby slzy zaplašila, když vtom zahlédla na obzoru známou postavu. „Jde sem Louve!“

Bess se otočila. „Je příliš brzy na to, aby muži přestali pracovat.“

Matilda pohlédla na slunce. „Podle všeho ne,“ poznamenala.

„Pak se něco muselo stát.“

Matilda, která měla stejný pocit, si položila ruku na břicho. Bylo vyloučené, že by se odvážila utíkat.

„Pokud by se něco dělo, byli by s ním i ostatní,“ pronesla váhavě.

Dokonce i po vši té době bylo zcela proti jejím instinktům zůstat v klidu. Když však Roger zemřel, zapřísáhla se kvůli dítěti, že bude víc jako on. Že bude dávat příklad, který bude pro její dítě dobrý, aby nikdy neskončilo jako jeho matka, pošetilá, se zlomeným srdcem a sama. Teď už podruhé.

Bess si nadzvedla sukně. Navzdory šířce svého pasu by byla dokázala běžet, kdyby to bylo doopravdy nutné. „Možná je nemohli postrádat.“

„A Louveho ano?“ namítla Matilda. „V tuhle denní dobu musí chtít mluvit o obvyklých problémech. O nějakém sporu nebo ztracené vrubovce...“

„Děláš toho až příliš mnoho, Matildo. Není udržitelné, jak se teď o všechno staráte jen vy dva.“

„Včas najdeme nějakou náhradu.“

Do Rogerovy smrti byli na panství tři lidé, kteří ho spravovali. Nyní však zbyli jen dva – Louve, který jako správce panství dohlížel na jeho chod i na práci na polích, a Matilda, která vedla domácnost a pomáhala urovnávat různé neshody. I když od chvíle, kdy Roger –

Ne! Trávíc celý den na poli, myslela na svého ztraceného manžela až příliš.

Vzdala to a vydala se Louvemu vstříc. Doufala, že ji blátem potřísněná sukně zpomalí natolik, aby působila klidně.

„O co jde?“ zeptala se, když se setkali.

Louve mávl rukou za sebe. „Přišel jsem vás varovat. Zpoza tamtoho kopce se sem blíží bouřka.“

Podívala se přes jeho rameno k poli, na němž muži sklízeli obilí. Pokud se skutečně blížila bouřka, kopeček jí zatím zakrýval. Všude kolem bylo vidět jen jasně modré nebe. A dokonce i kdyby byla bouřka hrozila, kvůli ní by sem Louve nešel.

Uspořádání, na němž se dohodli, bylo nekonvenční, ale fungovalo. Když Nicholas, majitel panství Mei Solis, odjel, aby získal bohatství, které panství tak zoufale potřebovalo, zdálo se mu rozumné předat dohled nad majetkem svým přátelům a Matildě, své snoubence. Měl koneckonců v úmyslu se během dvou let vrátit.

To bylo před šesti lety, během nichž zasnoubení s Matildou zrušil. Na jejich dohodě o správě panství to však nic nezměnilo, protože panství prosperovalo a rodinám nájemců i Nicholasovým přátelům se vedlo dobře. Matilda se provdala za Rogera, a přestože si lidé šeptali o její pověsti, o její schopnosti řešit spory a zajišťovat, aby spolu Roger a Louve vycházeli, nikdo nikdy nepochyboval.

„Pověz mi, proč jsi tu doopravdy,“ vyzvala ho zpříma.

Hlavou jí blesklo, že Bess měla možná pravdu a něco se stalo. Ve dni, jako byl ten dnešní, potřeboval každý sklidit zbytek úrody. Louve patřil se srpem a kosou k těm nejsilnějším a nejrychlejším a každého žence bylo potřeba.

„Já žádnou bouřku nevidím. A dokonce i kdyby se nějaká blížila, mohl nám o ní přiběhnout povědět jeden z chlapců.“

Louve pokrčil rameny. „Nikdo z nich si nechtěl ochránit ruce před puchýři. Já na druhé straně mám mnoho důvodů k tomu, abych si své ruce hýčkal.“

„Bezpochyby kvůli těm houfům ženských, co za tebou běhají,“ poznamenala Bess.

Matilda málem vyprskla smíchy.

„Přesně,“ přisvědčil s úsměvem Louve. „Byl bych ženám k ničemu, kdybych měl ruce ovázané.“

Všechno na Louvem se zdálo být neuctivé, dokonce i za těch nejvážnějších okolností. Byla to součást jeho znepokojivého kouzla. Spolu s pronikavě modrýma očima a černými vlasy to z něj dělalo toho ženami nejpronásledovanějšího muže, jakého kdy Matilda poznala. I když v poslední době se zdálo, že Louveho zajímá jen vdova Mary.

„Vím přesně, co by si ženy o tvé neužitečnosti myslely,“ prohlásila s ironickým úsměvem Bess. „Byly by bez sebe radostí, že je někdo jako ty neobtěžuje.“

„Ach Bess, stále zmíráš touhou po mně?“

Bess s Louvem se takhle navzájem škádlili celá léta. Bess, která byla z nich dvou starší, byla dávno vdaná a měla dospělého potomka.

„To jsem celá já – pořád čekám, až dostaneš trochu rozum. Zdá se ale, že budu muset čekat dál.“

„Však víš, kde mě najdeš.“

Bess přikývla. „Ano. Jak se tu vybavuješ s námi, zatímco bys měl sklízet obilí jako ostatní muži.“

Někdy během řeči Louve sebral Matildin vak a nahrnul do něj víc obilí. To ho prozradilo.

„Ty jsi tu kvůli *mně*?“ obořila se na něj Matilda.

Louve se pousmál. „Jsem tu, abych zachránil obilí. Říkal jsem, že se blíží bouřka.“

Dělal *její*, Matildinu, práci. Obloha byla stále modrá, žádná bouřka se nechystala. „Tohle dělat nemůžeš.“

Louve se zatvářil zkroušeně. „Pracuješ teď až příliš tvrdě.“

„A tomu malému se to nelíbí, proto kope,“ přisadila si Bess.

„Tak ty jsi teď na *jeho* straně?“ vyhrkla Matilda. „Já

pracuju, protože jsou věci, které je třeba udělat. Úroda je letos lepší, takže je tu toho víc k paběrkování.“ Což byl pro všechny důvod, aby si s úlevou vydechli.

„Ten vak začíná být příliš těžký, než abys ho mohla dál nést sama.“

Podívala se na zem, pomyslela na běžící koně a zkusila se uklidnit. Když to nefungovalo, pohlédla přimhouřenýma očima na Louveho. „Řeknu to jinak. *Nechci*, abys za mě dělal moji práci.“

„Roger by chtěl –“

Matilda zvedla ruku a rozhodně zavrtěla hlavou.

„Ach bože,“ pronesla polohlasně Bess.

Matilda však přítelkyni momentálně ignorovala a hodlala také ignorovat všechny zmínky o svém manželovi. Jeho smrt byla ještě příliš čerstvá. A přestože chtěla, aby o něm její dítě vědělo, to dítě ještě ani neslyšelo. Právě teď si nepřála, aby se jí připomínala Rogerova starostlivá povaha, když už se o ni sám dál starat nemohl.

„To je možná pravda... že by to Roger chtěl... Já jsem ale teď tady a plazit se po téhle zemi je povinnost, kterou potřebuji splnit. Nepomáhám se svazováním obilí. Jsem tady s dětmi a paběrkuji.“

„Tvrdohlavá jako obvykle. Jakou budu mít pověst, když nedokážu přesvědčit těhotnou ženskou? To budu poslouchat věčně,“ potrásl hlavou Louve.

„Svou pověst sis zkazil, když ti byly čtyři roky, Louve, a dobře to víš,“ vložila se mezi ně Bess.

„A vypadá to, že –“

Vtom se za nimi ozvaly výkřiky. Když se otočili, uviděli, jak k nim s křikem běží jeden z chlapců.

„Neříká, že máme společnost?“ zeptala se Bess.

Matilda naklonila hlavu směrem k blížícímu se

chlupci, ale to, co vykřikoval, bylo stále příliš nejasné. Panství nikdo nenavštěvoval. Až dosud jen oni cestovali do jiných vesnic a na jiné trhy, aby prodali své zboží. To se však mělo změnit, pokud bude úroda dál tak bohatá. A do té doby...

Konečně se udýchaný chlapec zastavil před nimi.

„Jedou sem snad nějací hosté?“ Matilda si rukama objala břicho, aby poskytla oporu dítěti, které bylo teď, když mu dopřála prostor, požehnaně klidné.

„Host,“ upřesnil chlapec. „A za ním dva velikánský koně!“

Země pod Matildou se... pohnula.

„Jen klid,“ zašeptala Bess a vzala ji za loket.

„Jak je daleko?“ zeptal se Louve chlapce.

„Už je skoro u neosetých polí.“

Pokud viděli jezdce přijíždějícího z tohohle směru, znamenalo to, že přijíždí z východu.

Louve pohlédl z Bess na Matildu a pak znovu na Bess. „Jsem blíž než všichni ostatní. Vezmu si koně a přivítám ho, než dorazí ke stromům.“

Nebylo o čem dál mluvit. Byla to jediná možnost. Všichni ostatní byli na poli na opačné straně a Matilda najednou nedokázala pohnout nohama.

Očima sledovala, jak Louve míří dlouhými různými kroky ke stájím. „Budu v pořádku,“ zašeptala. „Jen mi dej ještě chvilku.“

Bess ji nepouštěla. „Věděla jsi, že tenhle den přijde.“

Matilda zakryla Bessinů ruku dlaní. Byla to pravda. Vždycky věděla, že tenhle den přijde. Stejně jako bouře a měnící se roční doby. Jako nekonečné vycházení slunce a zapadání měsíce. Jako jistota času. Věděla, že Nicholase znovu uvidí.

„Věděla. Vždycky.“

DRUHÁ KAPITOLA

Nicholas se obezřetně blížil ke svému domovu, vězení jeho otce a příčině jeho smrti. Panství Mei Solis. Jak absurdní jméno – *Moje slunce*.

Bylo to velkolepé gesto zchudlého rytíře vůči jeho nové ženě Heleně z Katalánie, šesté dceři z rodiny, jež oplývala bohatstvím nabytým z námořního obchodu, ale které chyběl titul. Nicholasův otec, pouhý rytíř s rozpadajícím se panstvím, měl přízeň a známosti u anglického dvora, a proto se mohl oženit se ženou, která měla jistý majetek.

Tak šťastnou zprávu tenkrát přivezl, když se vrátil domů. Překypoval pýchou s vědomím, že díky stříbru bude úrodná země obklopující panství se správnou péčí a dostatkem potřebných nástrojů prosperovat.

Nicholas, kterému bylo v té době šest let, si pamatoval den, kdy Helena přijela. Jeho otec se celé měsíce předtím dřel a panství nikdy nevypadalo lépe. Když přijel kočár, otec v rozporu se zažitým zvykem sám pomohl své nové manželce vystoupit.

Pak tam stála vedle Nicholasova otce se zdviženou bradou a upjatým úsměvem a její šaty, které byly téměř bílé a vyrobené z látky, již Nicholas nikdy předtím neviděl, jako by zářily. *Sluneční světlo nikdy*

nezůstane věčně. To byla jeho první a poslední myšlenka při pohledu na novou matku.

A měl pravdu. Helena měla od své bezmezně ji milující rodiny jen skromný příjem a o většinu svého věna se podělila s novým manželem a jeho panstvím. Zbytek byl použit na její návrat do Londýna a ke dvoru, kde zůstala i přes otcovo úsilí udělat pro ni panství pohostinnějším a jeho prosebné vzkazy. Dvůr neopustila ani kvůli Nicholasově stručné zprávě o náhlé smrti jejího manžela.

Po otcově smrti Nicholas Helenu u dvora párkrát viděl. Vždy byla obklopena lidmi, ale s ohledem na jejich dohodu si vyměnili zdvořilý pozdrav. Jeho otec nakonec zaplatil svým životem za to, aby udržel panství v chodu, a Nicholas od té doby platil svými penězi Heleně, aby se dál mohla dobře oblékat.

Byla to dohoda, kterou uzavřela s jeho otcem, a on ji ctěl. Byl to však současně i jeho trest a jeho vězení. Dokud bude platit Heleně, nikdy peněz nebude dost.

Od chvíle, kdy opustil Londýn, aby se vydal na západ ke svému domovu, bylo nebe jasně modré, ale příjemné počasí a ani cesta samotná nedokázaly zmírnit to, jak na něj doléhaly mučivé vzpomínky nebo kruté skutečnosti. Trvalo mu šest let, než získal dost peněz. Šest let, během nichž přišel o všechno. O přátele, o oko, o svou jedinou lásku.

V dálce se mezi liduprázdnými kopci a údolími vynořil odlišný tvar. Nejdříve byl příliš malý, než aby se dalo blíže určit, co to je, ale jak se zvětšoval, rozeznal Nicholas osamělého jezdce.

Přítele, který ho jel přivítat.

Ne že by nějaké přivítání očekával. Nikdy neměl v úmyslu se sem vracet. A ani by tu nebyl, kdyby

neslíbil svému druhovi ve zbrani, že napraví svou minulost.

Jediná náprava, kterou si však dokázal představit, byla pomsta na těch třech, kdo ho zradili. Což bylo něco, k čemu se nikdy nedokázal přinutit, bez ohledu na utrpení, které mu bylo způsobeno.

A přesto byl teď tady, jel sám po cestě, po níž se nikdy nechtěl vydat, a měl v úmyslu právě to udělat. A to všechno kvůli tomu, že jeho přítel svou minulost napravil a našel štěstí. A žádal od Nicholase, aby udělal totéž.

Nicholas hodlal strávit ve svém bývalém domově s jeho absurdním názvem zimu, domoci se nějaké spravedlnosti od lidí, kteří ho tak zákeřně podvedli, a pak znovu odjet. S trochou štěstí se zbaví bolestných vzpomínek na zradu a bude schopen hledat novou budoucnost.

Proto se mu muselo dostat pomsty. To, co na něm bylo napácháno, sahalo daleko za možnosti nápravy či nějakých omluv. Jeho nenávisť k těm špatnostem byla jedinou emocí, která ho poslední tři roky poháněla. Neexistovalo pro něj nic, co by se dalo získat zpět nebo nahradit. Všechno, co mělo v jeho minulosti nějakou cenu, bylo ztraceno. Nemohl získat nic z ničeho. Mei Solis pro něj bylo propastnou prázdnotou.

Nepotěšilo ho dokonce ani to, když v jezdcí jedoucím jeho směrem rozeznal Louveho, svého kamaráda z dětství, obzvlášť když uviděl, jak se náhle zastavil, a to tak prudce, až jeho kůň poskočil vzad. Louve byl výborným jezdcem. Jediným důvodem k takovému nedostatku kontroly muselo být to, že konečně dobře uviděl Nicholasův obličej, a to jím otřásl.

Jeho jizva. Teď už ji měl celá léta. Památku na ránu mečem, která začala na jeho břicho a pokračovala nahoru a dál po hrudníku, a na rychlý pohyb nepřítelova zápěstí, který následoval a který mu poslal špičku meče přes obličej, kde ho připravil o levé oko.

Teď úhledně sešitá byla ta rána už jen bledým stříbřitým stínem hrůzy, proti tomu, jak vypadala kdysi. Hrůzou však být nepřestala, protože levé oční víčko se už nikdy nemohlo zvednout. To však bylo současně i požehnání, protože tak trvale zakrývalo skutečnost, že na tu stranu už Nicholas neviděl.

Bylo to zranění z bitvy, díky němuž se stal jeho nekončící výcvik s mečem intenzivnějším a jeho vzorek hrozivějším. Mezi žoldněři byla pro Nicholase taková jizva výhodou, ale tady, kde byl majitelem a pánem venkovského panství, to byla přítěž. Teď ho čekalo, že bude muset čelit zvídavým otázkám a vyhýbat se pravdě nebo vykládat dokonce lži o tom, jak k jizvě přišel. A že se mu dostane pohledů plných zděšení a hrůzy a – co bylo horší – soucitu.

Věděl to. A přestože až dosud žádnou pásku přes oko nenesil, teď na cestu domů ji měl. Zakrývala z rány to nejhorší, a přesto Louveho kůň překvapeně poskočil, když mu jeho pán znenadání prudce přitáhl uzdu.

Nicholas teprve před malou chvílí přešel hranice svých pozemků a zbývalo mu zdolat ještě slušnou vzdálenost, aby se dostal k rodinnému sídlu. Doufal, že než tam dorazí, bude si moci trochu oddechnout a v klidu si prohlédnout, jak jeho půda prospívá. Místo toho mu jeden z jeho nejstarších přátel – jeden z těch, kdo ho zradili – přijel naproti, aby ho přivítal, a málem kvůli tomu nakonec překotil svého koně.

Tohle Nicholas nechtěl.

Zastavil koně a čekal, až Louve uklidní toho svého. Dívali se přitom jeden na druhého, ani jeden z nich neuhnul pohledem. Když Louve z koně sesedl, Nicholas udělal totéž. Jen pro tu krátkou chvíli nechal Louveho na své zranění nepokrytě zírat.

Sám si také pozorně prohlížel jeho a všímal si drobných změn. Tmavé vlasy měl Louve delší a vypadal silnější. Neuctivý pohled v jeho očích a to, jak se nesl, jako kdyby byl celý svět jedna velká legrace – to všechno bylo až bolestně povědomé.

Uběhlo pár dalších minut a pak Louve stiskl rty a potichu hvízdal. „Ty hloupý mizero. Vrátil ses, ale zapomněl jsi oko.“

Nicholas byl lhář. Byl po čertech *rád*, že Louveho vidí. To však neznamenal, že se mu líbilo tohle. Ať už mezi nimi kdysi bylo jakékoli přátelství, teď z něj zbývaly jen cáry.

Co s tím však mohl dělat? Srazit Louveho k zemi? Proklát mu srdce mečem? *Nic*. Pro teď nehodlal udělat nic. Znepokojení z jeho příjezdu sem, které mu po většinu cesty pulzovalo v žilách, zmizelo, jen aby ho nahradila palčivá frustrace z křivd napáchaných lháři a zloději.

„Vrátit se pro něj nemůžu.“ Nicholas v duchu odhadoval reakci muže stojícího proti němu. Louve nebyl Roger nebo Matilda, ale i tak v tom všem hrál svou roli. Něco bylo třeba udělat.

„Předpokládám, že tě tedy budeme muset přijmout takového, jaký jsi, nemám pravdu?“

A v tom bylo jádro věci. *Nicholas* byl pánem tohoto panství a posílal sem peníze, aby *Mei Solis* začalo znovu prosperovat. Kontrolu nad svým domovem

však svěřil dvěma mužům a jedné ženě. A navzdory tomu, co říkal zákon, Louve teď opravdu rozhodoval o tom, jestli se Nicholas může vrátit. Což byl jeden z důvodů, proč nenapsal, aby někoho o svém plánovaném návratu domů informoval.

Když Nicholas pokrčil rameny, Louve udělal kroky nezbytné k tomu, aby ho mohl poplácat po rozbolavělých zádech a potrást mu rukou – krátce a až příliš nešetrně.

Neočekávaný. Nechtěný. Nicholas před tím dotekem couvl.

Louveho nenucené chování vystřídala rozpačitost. Vrátil se ke koni a znovu vzal do rukou uzdu.

Nicholas, který mu to odmítal ulehčit, uchopil otěže svého koně a postavil se vedle něj.

„Mohl bys snad vypadat ještě hůř?“

To má být žert? blesklo Nicholasovi hlavou. Pokouší se snad Louve o odlehčenou konverzaci, jako kdyby je nedělilo šest let? *O co mu jde?*

„Řekl jsem tomu ničemovi, aby si vzal i to druhé oko, ale nestihl to udělat, protože jsem ho zabil.“

Louve povytáhl obočí. „A tak ses místo toho rozhodl vzít si na sebe špinavé oblečení nějakého žebráka, abys svůj zevnějšek vylepšil jinak?“

Kdyby byl Nicholas oblečený jako bohatý muž, nejspíš by byl už mrtvý. „Mám za sebou dlouhou cestu.“

„Jel jsi sám?“ Louve upřel významný pohled na osedlané koně, kteří vezli velké brašny.

Nicholas věděl, že Louve bude předpokládat, že jsou v nich peníze, a nemýlil se.

„Jen z Londýna. Dojdeme k panství pěšky?“ Bylo vzdálené ještě celé míle, ale on jel z Londýna bez přestávky.

„Když pojedeme, budeme tam za pár minut. Když půjdeme, budeme mít čas si promluvit.“

Rozhovor mezi přáteli?

Jedna Nicholasova část chtěla srazit Louveho k zemi a dožadovat se odpovědi na otázku, proč nezabránil Matildinu sňatku. Proč mu alespoň nenapsal, nevaroval ho... Na to však bylo příliš brzy. Nejdříve přinutí *je*, aby vyjevili své záměry. Teprve pak on odhalí ty své.

„Posledních šest let jsem vám psal dopisy skoro každý měsíc.“

„To je pravda, ale zdá se, že chybí jakýkoli dopis, který by nás informoval o tvém návratu. To ti kucharka zřejmě nikdy neodpustí. Musím ale přiznat, že peníze, které jsi posílal, se hodily.“

„Vážně?“

Nicholas byl příliš daleko, než aby viděl vesnici nebo svůj domov. Panství s malým nádvořím a několika budovami určenými k jeho osobnímu užívání se rozkládalo uprostřed pozemků. Jednoduchá brána ho oddělovala od vesnice a jejích obyvatel, kteří sídlo svého pána obklopovali kvůli své vlastní ochraně. Kolem toho všeho se rozkládala půda využívaná k pastvě dobytka a pěstování obilí. Všechno, co však zatím mohl Nicholas vidět, byla tahle cesta, která byla úzká a hrbolatá, a neužitečná okrajová pole ležící ladem.

Vrátit se sem a tak krutě si připomenout vlastní skličující minulost – to bolelo. Nicholas možná přišel o oko, ale zatímco byl v cizině, získal duševní rovnováhu a uvědomoval si svou cenu, přinejmenším jako žoldněře. A přesto nebyl na své půdě ještě ani na délku brázdy a tíha břemen z jeho minulosti na něj už dopadla znovu.

„Peníze od tebe přišly vhod. S radostí ti ukážu, jak moc,“ dodal Louve. „Předpokládám, že tu zůstaneš.“

Bylo snad Louveho záměrem předstírat, že jsou s Nicholasem přátelé? Možná ho chtěl jen uchlácho- lit, že je všechno v pořádku, aby se rychle vrátil ke svému životu žoldnéře a je nechal na pokoji.

Nicholasovi zakalila mysl temná a zrádná myšlenka. Matilda si vzala Rogera, ale možná měla i Louveho. Co o tom Nicholas věděl. Myslel si, že je k němu upřímná, stejně jako byl on odjakživa upřímný k ní. Že se provdala za Rogera, to však bylo důkazem toho, že je stejně proradná jako jeho nevlastní matka. A to, že mu o tom Roger ani Louve nenapsali, to z nich dělalo muže bez cti. Bez cti tady byli *všichni*.

Proto i kdyby neměl udělat nic jiného, nehodlal tu nikomu nic ulehčovat a prozrazovat cokoli o svých úmyslech. „Vzhledem k tomu, že už sotva cítím nohy, zůstanu tu, dokud mě znovu nedokážou nést.“

Louve po něm střelil pohledem, ale Nicholas předstíral, že to neviděl.

„Řekl bych, že to je víc informací, než kolik jsme jich měli v minulosti,“ prohlásil Louve poté, co uběhlo několik dalších minut.

„Nestačí to snad?“ ohradil se Nicholas.

„Jsi nevrlý jako vlk v zimě, ale já chápu proč.“

To bys také měl, pomyslel si Nicholas chmurně.

„Je teď venku na poli,“ poznamenal Louve.

Ona. Matilda. Bylo období pozdní sklizně a on si ji tam dovedl docela dobře představit. Její rezavě zlaté vlasy zářící jasněji než kterékoli obilí. Oříškově hnědé oči hýřící více barvami než jarní louka. Matilda – která pro něj kdysi znamenala všechno.

Pak porušila slib, který mu dala, a zradila ho tím

nejkrutějším způsobem. Nicholas se do Mei Solis vrátil, aby napravil svou minulost. Měl v úmyslu postavit se jí čelem a pohřbít ji.

Nepřestával od Louveho odvracet hlavu, přestože na sobě cítil pohled bývalého přítele.

„Pojedme k panství na koních.“

Matilda měla slyšet jejich hlasy nebo neobvyklý rozruch na nádvoří. Měla slyšet *jeho* hlas. Kvůli hučení v hlavě však jako by nic neslyšela. Dokonce ani její vlastní myšlenky nebyly dost zřetelné.

Uvědomovala si, že na Bess, která kráčela vedle ní, to nezapůsobilo jako na ni. Bess věděla, že Nicholas je nedaleko na stejné cestě, po které kráčely ony dvě, a nepokusila se změnit směr.

Stejně však už bylo příliš pozdě, protože Nicholas najednou stál před ní. Už podával uzdu chlapci, s nímž prohodil pár slov.

Byl k ní otočený zády. Díky tomu si ho mohla prohlédnout, zatímco odpovídal na pozdravy a uklidňoval jednoho ze svých koní, který hrabal kopyty, když z něj sundávali brašny.

Nicholas. Jak se stalo, že zapomněla, jak je impozantní? Hnědé vlasy měl mnohem delší a spletené vzadu do copu, který dával vyniknout jeho ramenům. Ta byla o tolik širší, než když před šesti lety odjel. Širší zásluhou toho, že byl žoldněrem, od mávání mečem a od zabíjení.

Tak nebezpečné a bezohledné povolání mu dodalo sílu, kterou viděla v jeho pažích, v tom, jak se mu pas zužoval ke svalnatým nohám, které prošly všechny ty země, o nichž jí kdysi psal.

Koně, které přivedl s sebou, byli obrovští, ale on

i vedle nich vypadal mohutně. Jak se stalo, že Matilda na jeho *nezměrnost* zapomněla?

Uvědomila si, že Bess po jejím boku ztichla, ani Matildu nepostrkovala vpřed a ani ji nenutila se otočit, zatímco ostatní, kdo na nádvoří byli, jeden přes druhého Nicholase zdravili a pokřikovali na něj. Ne ve všech hlasech však byla radost. Slyšela i náznaky strachu, který nedokázala pochopit.

Jistě to však nic neznamenalo, když se po tak dlouhé nepřítomnosti majitel panství konečně vrátil. Teď byl čas na radost a na spoustu oslav. Nicholasův návrat znamenal, že splnil slib, který svým lidem dal. Znamenalo to, že má dostatek prostředků na to, aby udělal z Mei Solis to, co si představoval a co slíbil.

Nebo se možná prostě vrátil bez jediné mince. Jak to měla Matilda vědět? Kdysi byl tak čestný, pokud šlo o jeho sliby... A pak porušil ten, který dal jí. Že z ní udělá svou ženu.

V té chvíli se Nicholas otočil, jako by ho její obviňování zasáhlo do zad. Když jí konečně stál tváří v tvář, dokonce ani Bessina ruka na jejím lokti nezabránila tomu, aby Matilda nezavravorala.

Potlačila překvapený nádech, když si všimla jeho levého oka zakrytého hnědou koženou páskou. Kromě toho však... Nechápala, jak mohla zapomenout, jak Nicholas vypadá. Ostrou křivku čelistí, kterou zjemňovala jen plnost jeho spodního rtu. Široký nos, jímž se chlubil, že ho nikdo nikdy nemůže zlomit. Jeho klidný hnědý pohled, kterým ji vždycky hypnotizoval.

Pamatovala si jejich polibky. Jak voněl... Jaké to bylo, když ji objímal. A jeho pohled – jak se na ni díval. Zapomněla však na to, jak ji pouhý ten pohled připravoval o dech a jaký to byl pocit. To bylo to, co

ji upoutalo, když byli ještě jen přátelé. Byl to Nicholasův pohled, který mu umožňoval vidět přímo do její duše. A ona viděla do té jeho, když se do sebe zamilovali.

Matildě blesklo hlavou, co v ní asi Nicholas vidí právě teď. Byla téměř osm měsíců těhotná, sukně měla nacucané blátem a z vlasů jí sem tam trčelo stéblo pšenice. A nezapomeňme na šok v očích, rozehvělé končetiny a přerývané dýchání.

Dýchání, které se stalo ještě nepravidelnějším, když si uvědomila, proč její srdce bije tak zběsile, až jí nakonec dech uvízl v plicích úplně. Proč se její nervy bouří, jako by se jí snažily probudit.

Nicholas měl přes celý obličej jizvu. Tenkou linku, která se mu táhla od levého spánku přes levé oko a dolů po tváři. Pak následovala mezera na jeho krku, pod níž byl na klíční kosti vidět hlubší šrám mizející mu pod volnou tunikou. Oko se snažil zakrývat hnědou kůží, ale ona ho viděla. Jako v nějaké noční můře to viděla všechno.

Všechna ta léta si představovala, jak Nicholase zabijí rána mečem. Představovala si, jak z něj spolu s krví uniká život na nějakém poli, které je od ní příliš daleko, než aby se k němu mohla dostat. A teď byl tady – a živý –, ale přišel o oko. Co všechno si musel prožít...

A ona to nevěděla. Nikdy jí to neřekl. Zmocnil se jí prudký vztek. Najednou jejím prvním a jediným instinktem bylo začít ho bít a spílat mu. A nikdy nepřestat. Jak tohle mohl sám sobě udělat? Jak mohl tohle udělat *jí*?

Nicholas se zamračil a stíkl rty. Jeho pohled, stejně výmluvný jako musel být ten její, zledovatěl.

Co asi v jejích očích viděl?

Příliš mnoho. Matilda záměrně zapomněla na to, jak Nicholas dokázal vidět až příliš mnoho. Jak dobře ji *znal*. A ona si myslela, že zná jeho. Až do dne, kdy odjel z Mei Solis. Do chvíle, kdy jí přestal psát a zapomněl na ni úplně.

Držela se až do matčiny smrti, kdy si uvědomila, jak pomíjivý život je a že by už neměla čekat ani o minutu déle. A tak souhlasila, že se provdá za Rogera, a teď čekala jejich dítě. Dceru, která teď byla důležitější než kdy předtím.

Na vteřinu zavřela oči. Slyšela, jak odvádějí koně, a Louveho, jak klábosí o počasí. Soustředila se na Bessin pevný stisk na svém lokti, na hlasy dětí a zvířat, na vůni čerstvě posečené pšenice.

Byla tady na Mei Solis, v domově, který jejím domovem zůstal, protože zůstala *ona*. Čerpala z toho sílu.

Nicholas stál mlčky na místě, čekal. Zdálo se, že čeká celé nádvoří.

Čekali snad na Matildu, až na něj něco hodí? Začne na něj křičet? Propadne hysterii nebo po něm sekne ostrou poznámkou, protože ji zavrhl?

V jejich mládí byla ona rozpustilá a on lehkomyšlný. Zdálo se, že se k sobě v každém ohledu dokonale hodí. Když si jeden druhého začali namlouvat, nebyli nijak opatrní, protože k tomu neviděli žádný důvod. A pak Nicholas odjel, kvůli své lehkomyšlnosti a svým představám o vznešenosti, a to i přesto, že ho Matilda zapřísahala, aby zůstal.

Šest let. Teď nejen ona, ale celé nádvoří tajilo z tohohle opětovného setkání dech.

Nehodlala však láteřit nebo se do Nicholase pustit,

přestože udělat to byla její prvotní reakce. Ve svém novém domově našla sílu. Úmyslně se za těch posledních pár let změnila a už nebyla tou ženou, kterou opustil. Už nebyla tou dívkou, s níž vyrůstal, když byli kamarádi a přátelé.

Přátelé. Nejdříve byli přáteli – předtím, než se začali držet za ruce, líbat se a slibovat si, že se vezmou. Předtím než mu dala své srdce a téměř i své tělo. Předtím než odešel a zklamal její důvěru.

Přátelé od dětství. Znamenal pro ni celý svět, když se tenkrát honili a závodili a poskakovali a smáli se.

Kdyby před ní ten chlapec stál nyní, co by udělala?

Rázně došla k Nicholasovi, postavila se na špičky, krátce ho objala a vrátila se k Bess.

„Vítej doma, Nicholasi,“ řekla. Potěšilo ji, že ji při vyslovení jeho jména nezradil hlas. Pak na něj upřela klidný pohled. „Máš hlad?“

Stál tam nehybný stejně jako panství za ním, zatímco si ona položila ruce na břicho, jako by uklidňovala dítě. Jen ona však znala pravdu o tom, kdo potřeboval uklidnit ve skutečnosti.

Nicholas ten pohyb sledoval pohledem a na chvíli spočinul očima tam, kde se ruce zastavily. Její oblečení těhotenství z větší části zakrývalo, ale ochrani-
telská poloha rukou a jejich tíha na šatech prozrazovaly všem, jak moc těhotná je.

„Je báječné být zase tady,“ pronesl stejně klidně. „A umírám hlady. Dokonce i já ale vím, že teď není doba jídla, a nechci nikoho obtěžovat.“

Matilda jen taktak, že ovládla zachvění, které jí prolétlo tělem. Možná to nebyl Nicholasův pohled, co způsobilo, že mu kdysi propadla, ale ta podmanivá sytost jeho hlasu. Zvučný tón byl pro muže jeho